

Sygn. akt I C 176/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 maja 2017 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku I Wydział Cywilny

w składzie

Przewodniczący: SSR Aleksandra Konkel

Protokolant: staż. Judyta Pukownik

po rozpoznaniu w dniu 23 maja 2017 r. w Gdańsku

na rozprawie

sprawy z powództwa O. K.

przeciwko (...) Spółce akcyjnej w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 6000 zł (sześć tysięcy złotych) wraz z odsetkami:
 - od kwoty 5000 zł od dnia 24 stycznia 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. w wysokości odsetek ustawowych oraz od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty w wysokości ustawowych odsetek za opóźnienie,
 - od kwoty 1000 zł od dnia 21 marca 2017 r. do dnia zapłaty w wysokości ustawowych odsetek za opóźnienie;
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
3. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 866,80 zł (osiemset sześćdziesiąt sześć złotych osiemdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;
4. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 370,20 zł (trzysta siedemdziesiąt złotych dwadzieścia groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;
5. nakazuje ściągnąć od powoda, z zasądzonych na jego rzecz roszczenia, na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku kwotę 1310,18 zł (jeden tysiąc trzysta dziesięć złotych osiemnaście groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych;
6. nakazuje ściągnąć od pozwanego, na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku, kwotę 873,45 zł (osiemset siedemdziesiąt trzy złote czterdzieści pięć groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt I C 176/15

UZASADNIENIE

Powód O. K. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) SA w W. kwoty 5.000 zł tytułem zadośćuczynienia wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 24 stycznia 2015 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenia od pozwanego na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu podał, iż w dniu 07 października 2012 roku w G. uczestniczył w wypadku komunikacyjnym, spowodowanym przez kierowcę pojazdu, który na skutek niezachowania zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym potrafił prawidłowo poruszającego się rowerzystę – powoda. Powód w wyniku zdarzenia doznał urazu kręgosłupa L-S, stłuczenia kolana lewego, urazu biodra oraz łokcia. Doznał także stresu pourazowego spowodowanego okolicznościami zdarzenia. Na skutek wypadku doszło u poszkodowanego do wysunięcia implantu międzytrzonowego założonego przed zdarzeniem w ramach stabilizacji trzonowej kręgosłupa na poziomie L5/S1. W konsekwencji powód został zakwalifikowany do zabiegu operacyjnego repozycji wysuniętego implantu. Orzeczeniem z dnia 10 grudnia 2013 r. O. K. został uznany za osobę niepełnosprawną w stopniu umiarkowanym przez (...) w G., orzeczenie było ważne do dnia 13 października 2016 r. Pozostawał pod opieką poradni ogólnej, chirurgicznej, ortopedycznej oraz neurochirurgicznej. Po wypadku zaczął odczuwać silne bóle kręgosłupa szyjnego i lędźwiowego, które utrzymują się do dnia dzisiejszego. Przez pierwsze tygodnie zmuszony był prowadzić oszczędzający tryb życia, a opiekę nad nim sprawowała najbliższa rodzina. Pozwany przyznał na rzecz powoda kwotę 1.000 zł tytułem zadośćuczynienia, która w ocenie powoda jest znacznie zaniżona.

Pozwany w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów procesu, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu kwestionował roszczenie co do wysokości. W przekonaniu strony pozwanej roszczenie jest rażąco wygórowane. Pozwany wskazał, iż przyznał powodowi kwotę 4.000 zł tytułem zadośćuczynienia, a nie 1.000 zł, jak podaje powód. W jego ocenie wypłacone świadczenie jest adekwatne do rozmiaru doznanej przez powoda szkody, którą ustalił na poziomie 3% trwałego uszczerbku na zdrowiu. Zdaniem pozwanego, powód nie wskazał na żadną nową okoliczność, powstałą po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego. Nadto argumentował, iż umiarkowany stopień niepełnosprawności pozostaje bez związku z wypadkiem z uwagi na fakt, iż z orzeczenia o stopniu niepełnosprawności wynika, iż lekarz orzecznik nie mógł ustalić od kiedy niepełnosprawność istnieje.

Pismem procesowym z dnia 23 lutego 2017 r. powód dokonał modyfikacji żądania pozwu, wnosząc o zasądzenie od pozwanego kwoty 15.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 10.000 zł od dnia 23 lutego 2017 r. do dnia zapłaty. Podtrzymał żądanie w zakresie zasądzenia odsetek ustawowych od kwoty 5.000 zł od dnia 24 stycznia 2015 r. do dnia zapłaty oraz w zakresie kosztów procesu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

O. K. odbywając, jako żołnierz, misję pokojową w (...) uległ wypadkowi na służbie. Po powrocie do Polski był zatrudniony przy realizacji technicznej dźwięku, jako pracownik fizyczny.

W marcu 2012 r. został poddany operacji stabilizacji trzonowej kręgosłupa na poziomie L5/S1. Po zabiegu przez 6 tygodni był unieruchomiony w łóżku, opiekę nad nim sprawowała ówczesna narzeczona. Rokowania były dobre. W związku z niemożnością kontynuacji zatrudnienia w charakterze dźwiękowca, powód utracił źródło dochodu.

/okoliczność bezsporna, nadto dowód: przesłuchanie powoda, k. 87-89; zeznania świadka J. K., k. 87, 89/

W dniu 07 października 2012 r. w G. O. K., jadący rowerem, został potracony przez kierowcę pojazdu marki O. nr rej. (...).

/dowód: wyrok z dnia 23 października 2013 r. sygn. akt VIII W 1611/13, k. 29 akt szkody/

Po zdarzeniu powód został przewieziony na Szpitalny Oddział(...) Centrum (...) w G., gdzie wykonano badanie rtg klasyczne miednicy, kręgosłupa szyjnego i lędźwiowego, stawu kolanowego lewego oraz stawu łokciowego prawego, usg jamy brzusznej. Poszkodowany negował uraz głowy oraz utratę przytomności. W badaniu klinicznym stwierdzono otarcie naskórki okolicy biodrowej prawej, łokciowej prawej. W zakresie kolana lewego nie stwierdzono odchyień od normy. Wypisany z rozpoznaniem skręcenia odcinka szyjnego kręgosłupa z zaleceniem utrzymania miękkiego kołnierza ortopedycznego przez 14 dni, odpoczynku oraz farmakoterapii przeciwbólowej. Leczony w poradni

internistycznej i ortopedycznej. Zalecono ćwiczenia mięśnia czworogłowego uda. W późniejszych obserwacjach nie stwierdzono dolegliwości związanych z kręgosłupem pod postacią bólu, czy ograniczenia ruchomości. Nie leczono odcinka szyjnego kręgosłupa fizjoterapeutycznie.

/dowód: dokumentacja medyczna, k.11-23, k.18-27,31,33,101-108 akt szkody; przesłuchanie powoda, k. 87-89/

Po zdarzeniu z dnia 07 października 2012 r. związek powoda rozpadł się. O. K. zmuszony był on do opuszczenia lokalu zajmowanego dotychczas wspólnie z narzeczoną. Musiał znaleźć mieszkanie i zorganizować sobie źródło dowodu. Korzystał z pomocy finansowej (...) w G., rodziny i przyjaciół. Od trzech lat jest pod opieką terapeuty psychologa, uczęszcza na terapię (...).

Do uprawiania kolarstwa, które trenował przed wypadkiem, powód wrócił po upływie 2-3 miesięcy od zdarzenia z dnia 07 października 2012 r. Unikał ruchu ulicznego, jeździł po lesie.

/dowód: przesłuchanie powoda, k. 87-89; zeznania świadka T. W., k. 87, 89; zeznania świadka J. K., k. 87, 89; zeznania świadka M. C., k. 86-87, 89/

Sprawca wypadku posiadał ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu w (...) Spółce akcyjnej w W..

okoliczność bezsporna

W wyniku wypadku z dnia 07 października 2012 r. O. K. doznał trwałego ortopedycznego uszczerbku na zdrowiu pod postacią niestabilności I stopnia stawu kolanowego lewego oraz uszkodzenia łąkotki przyśrodkowej w wysokości 5%, otarć naskórka w okolicy stawu łokciowego prawego i stawu biodrowego prawego. Proces leczenia ortopedycznego zakończono. Dzięki dobrze odbudowanemu mięśniowi czworogłowemu uda lewego staw kolanowy można uważać za wydolny przy niestabilności przednio - bocznej I stopnia. Poszkodowany wymaga stałej opieki fizjoterapeuty, właściwego kierowania treningu mięśni uda lewego oraz okresowej kontroli ortopedycznej raz na pół roku.

/dowód: pisemna opinia biegłego z zakresu chirurgii urazowej i ortopedii W. Ż. wraz z pisemną opinią uzupełniającą, k. 189-190/

W wyniku wypadku z dnia 07 października 2012 r. O. K. nie doznał neurochirurgicznego uszczerbku na zdrowiu w zakresie kręgosłupa szyjnego. Brak jest bezpośredniej korelacji między obrazem radiologicznym TK wskazującym na migrację implantu międzytrzonowego z przestrzeni L5/S1 w kierunku prawego otworu międzykręgowego a przebyłym wypadkiem komunikacyjnym z dnia 07 października 2012 r. Podawane przez poszkodowanego nasilenia dolegliwości bólowych w zakresie kończyny dolnej lewej po wypadku pozostaje bez związku z migracją implantu do prawego otworu międzykręgowego L5/S1.

/dowód: pisemna opinia biegłego z zakresu neurochirurgii M. R. wraz z opiniami uzupełniającymi, k. 99-103, 131-133, 212-213, 245-246, 248/

W związku ze zgłoszeniem szkody, decyzją z dnia 19 grudnia 2012 r. (...) SA w W. przyznał poszkodowanemu O. K. kwotę 1.000 zł tytułem zadośćuczynienia. Następnie, decyzją z dnia 12 lutego 2015 r. dokonał dopłaty na rzecz poszkodowanego zadośćuczynienia w kwocie 3.000 zł.

/dowód: zgłoszenie szkody, k. 96-97 akt szkody; decyzje, k. 41-42 akt szkody; odwołanie, k. 94 akt szkody/

Sąd zważył, co następuje:

Okolicznościami niespornymi w sprawie były: wypadek, w którym poszkodowany został powód O. K., zawarcie umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej pojazdów mechanicznych przez sprawcę wypadku komunikacyjnego ze stroną pozwaną, zgłoszenie szkody przez powoda oraz postępowanie likwidacyjne prowadzone przez stronę pozwaną, które zakończyło się częściową zapłatą na rzecz O. K. zadośćuczynienia oraz odmową zapłaty pozostałej części

roszczenia powoda. Bezsorna była również, co do zasady, odpowiedzialność strony pozwanej za szkodę w związku z wypadkiem, w którym poszkodowanym został powód. Istota sporu sprowadzała się natomiast do ustalenia, czy wypłacona O. K. - w toku postępowania likwidacyjnego – kwota 4.000 zł tytułem zadośćuczynienia była adekwatna do doznanej przez niego krzywdy.

Stan faktyczny w przedmiotowej sprawie Sąd ustalił na podstawie dokumentów załączonych do akt sprawy, w tym dokumentów znajdujących się w aktach szkody nr (...), złożonych w toku postępowania opinii biegłego sądowej z zakresu chirurgii urazowej i ortopedii W. Ż. oraz biegłego z zakresu neurochirurgii M. R.. Podstawę ustaleń faktycznych w przedmiotowej sprawie stanowiły także zeznania powoda oraz świadków T. W., J. K. oraz M. C..

Wskazać należy, iż strony postępowania nie kwestionowały treści przedłożonych dokumentów, a Sąd nie znalazł podstaw, aby odmówić im wiarygodności i mocy dowodowej.

W ocenie Sądu opinie sporządzone przez biegłych z zakresu chirurgii urazowej i ortopedii oraz z zakresu neurochirurgii, które Sąd uczynił podstawą ustaleń faktycznych w sprawie zostały sporządzone przez osoby kompetentne, mające szeroką wiedzę i doświadczenie zawodowe z zakresu opiniowania. Opinia biegłego ortopedy nie była kwestionowana przez strony postępowania. Strona powodowa jedynie wniosła o jej uzupełnienie o wyniki osobistego badania poszkodowanego. Po jej uzupełnieniu żadna ze stron nie wniosła do niej zastrzeżeń. Sąd również nie dopatrzył się potrzeby jej dalszego uzupełniania, czy wyjaśniania.

Zastrzeżenia do opinii biegłego z zakresu neurochirurgii, który pierwotnie ustalił długotrwały uszczerbek na zdrowiu powoda w wysokości 5% w zakresie kręgosłupa szyjnego, złożył pozwany, który kwestionował wystąpienie u poszkodowanego takiego uszczerbku. Wskazywał, iż powód w okresie powypadkowym nie zgłaszał żadnych dolegliwości w tym zakresie, nadto podniósł, że biegły w badaniu poszkodowanego nie stwierdził żadnych zaburzeń neurologicznych co do funkcjonowania kręgosłupa szyjnego. Biegły składając uzupełniającą opinię w sprawie pierwotnie podtrzymał dokonane ustalenia, jednakże ostatecznie zmienił opinię, ustalając 0% uszczerbku dla uszkodzenia w zakresie kręgosłupa szyjnego. Biegły zaznaczył, że o ile do urazu kręgosłupa szyjnego, w wyniku wypadku, doszło, nie można mówić o uszczerbku długotrwałym, bowiem brak jest dokumentacji medycznej potwierdzającej leczenie tego urazu w okresie przekraczającym 6 miesięcy od jego powstania. Powyższe stanowisko podtrzymał w ustnej uzupełniającej opinii złożonej na rozprawie w dniu 23 maja 2017 r. Po złożeniu opinii uzupełniającej strony nie kwestionowały już sporządzonej opinii w toku sprawy. Sąd również nie dopatrzył się potrzeby jej uzupełnienia, czy wyjaśniania.

Podstawą ustaleń faktycznych Sąd uczynił również zeznania powoda oraz świadków T. W., J. K. oraz M. C., bowiem były one szczere, logiczne i spójne z pozostałym materiałem dowodowym. Jakkolwiek wszystkie przesłuchiwane osoby wskazywały na wysunięcie się implantu międzykręgowego w kręgosłupie powoda, jako następstwo wypadku z dnia 7 października 2012 r., co okazało się nieprawdą, nie sposób kwestionować prawdziwości twierdzeń świadków oraz powoda. Ustalenie, że nie zachodził związek przyczynowo-skutkowy pomiędzy wypadkiem a wysunięciem implantu zostało dokonane przez biegłego neurochirurga, przy zastosowaniu wiadomości specjalnych, którymi świadkowie ani powód nie dysponowali. Zbieżność czasowa pomiędzy wskazanymi zdarzeniami mogła zaś wywoływać wrażenie, że wysunięcie implantu jest skutkiem wypadku.

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

Zgodnie z art. 822 kc, przez umowę odpowiedzialność cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia (§1). Umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o których mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie wypadku, który miał miejsce w okresie ubezpieczenia (§2).

Powód domagał się ostatecznie przyznania od pozwanego kwoty 15.000 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę, jakiej doznał na skutek wypadku z dnia 7 października 2012 roku, przy czym fakt, że do wypadku doszło i że za jego skutki odpowiada pozwany pozostawało poza sporem.

Zważyć należy, iż ustawodawca nie określił wprost przesłanek, które winny stanowić podstawę dla ustalenia zakresu krzywdy, wskazując jedynie w art. 445 § 1 kc w zw. z art. 444 § 1 kc, że w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Zgodnie z art. 445 § 1 kc poprzez zadośćuczynienie kompensowana jest krzywda, która oznacza szkodę niemajątkową wywołaną uszkodzeniem ciała lub wywołaniem rozstroju zdrowia, polegająca na fizycznych dolegliwościach i psychicznych cierpieniach pokrzywdzonego. Przy ustaleniu wysokości zadośćuczynienia należy mieć na względzie całokształt okoliczności sprawy, nie wykluczając takich czynników jak rozmiar doznanej krzywdy, nieodwracalność następstw wypadku, stopień cierpienia fizycznych i psychicznych, ich intensywność, czas trwania i przebieg procesu leczenia. Rolą zadośćuczynienia jest bowiem złagodzenie doznanej niewymiernej krzywdy poprzez wypłacenie nie nadmiernej lecz odpowiedniej sumy, w stosunku do doznanej krzywdy. Zważyć należy przy tym, że na pojęcie krzywdy składają się nie tylko trwałe, lecz także przemijające zaburzenia w funkcjonowaniu organizmu, polegające na znoszeniu cierpienia psychicznego (wyrok SN z dnia 20 marca 2002 r., V CKN 909/00). Z kolei okoliczności indywidualne, związane z pokrzywdzonym, powinny zostać uwzględnione przy zastosowaniu zobiektywizowanych kryteriów oceny uwzględniających m.in. sytuację rodzinną i wiek pokrzywdzonego.

Przenosząc powyższe uwagi na grunt sprawy niniejszej, Sąd – rozstrzygając o zasadności żądania pozwu – wziął pod uwagę wszystkie okoliczności mające wpływ na rozmiar krzywdy doznanej przez O. K.. Nie sposób przy tym nie dostrzec, że strona powodowa akcentowała wysunięcie implantu jako główny skutek wypadku a nadto związane z tym negatywne konsekwencje dla powoda. Tym niemniej z opinii biegłego sądowego z zakresu neurochirurgii wynika wprost, iż wysunięcie implantu nie miało związku z przedmiotowym zdarzeniem. Niewątpliwie na skutek zdarzenia powód doznał dolegliwości fizycznych. Jednakże jedynym długotrwałym skutkiem wypadku był uraz lewego kolana, w następstwie którego powód doznał 5 % ortopedycznego uszczerbku na zdrowiu. Uraz kręgosłupa szyjnego nie miał długofalowych skutków, ani powód, ani żaden ze świadków na pytanie o doznane obrażenia nie wskazywali na uraz kręgosłupa szyjnego, ale skupiali się na kwestii wysunięcia implantu.

Nie ulega wątpliwości, że zdarzenie z dnia 07 października 2012 r. miało miejsce w momencie, gdy powód zaczynał wracać do zdrowia po przebytej operacji kręgosłupa, był pełen nadziei na rozpoczęcie nowego rozdziału w życiu. Operacja dawała mu nadzieję na normalne życie. Ówczesny związek powoda przeszedł ciężką próbę z uwagi na konieczność sprawowania opieki nad O. K. przez partnerkę tegoż, w okresie sześciu tygodni po przebytej operacji, jego nieporadność i brak dochodów. Jednakże z uwagi na wypadek i otwierającą się opcję ponownej konieczności opieki, brak zarobków powoda, pogorszenie nastroju, związek uległ rozpadowi. Powyższe spowodowało, że na barki powoda spadł kolejny ciężar w postaci konieczności znalezienia mieszkania i zorganizowania sobie źródła utrzymania. Konieczność zwracania się o pomoc do (...) oraz do rodziny i znajomych dla młodego mężczyzny, byłego żołnierza musiała być doznaniem wysoce niekomfortowym. Jakkolwiek pozwany bezpośrednio nie ponosi za to odpowiedzialności, gdyż powód już wcześniej miał problemy zdrowotne, nie sposób pominąć okoliczności, iż przedmiotowe zdarzenie było kolejnym z wielu problemów, które spadły na poszkodowanego, pogarszając jego sytuację materialną i życiową. Pomimo zatem braku poniesienia długotrwałego uszczerbku na zdrowiu przez powoda poza 5%, wynikającym z urazu lewego kolana, nie sposób uznać, że wypadek nie wywarł negatywnego wpływu na jego życie.

Mając zatem na względzie stwierdzony przez biegłego procentowy uszczerbek na zdrowiu powoda, zakres poniesionych przez niego cierpienia fizycznych i psychicznych, aktualny stan zdrowia oraz wysokość dotychczas wypłaconej kwoty (4.000 zł), Sąd doszedł do przekonania, iż należne O. K. zadośćuczynienie winno wynieść dalsze 6.000 zł. Kwota 10.000 zł, w ocenie Sądu, jest bowiem adekwatna do rozmiaru cierpienia i poczucia krzywdy doznanych przez powoda. Zważywszy zaś, że strona pozwana wypłaciła już O. K. kwotę 4.000 zł, zasadnym było zasądzenie na

jego rzecz dalszej kwoty w wysokości 6.000 zł. Żądanie przewyższające tę kwotę należało zaś oddalić jako niezasadne, o czym orzeczono w punkcie 2 wyroku.

O odsetkach rozstrzygnięto na podstawie art. 481 § 1 i 2 kc w zw. z art. 817 § 1 kc. Mając na względzie, iż powód zgłosił szkodę pozwanemu w 2012 r., a odsetek ustawowych od kwoty 5.000 zł dochodzi od dnia 24 stycznia 2015 r., Sąd uznał, że roszczenie w ww. dacie było już wymagalne i tym samym zasadnym było żądanie zasądzenia odsetek od kwoty 5.000 zł właśnie od tej daty.

O odsetkach ustawowych od kwoty 1.000 zł Sąd orzekł od dnia 21 marca 2017 r. tj. od dnia doręczenia pozwanemu pisma rozszerzającego żądanie pozwu. Dopiero bowiem z tą datą świadczenie stało się wymagalne, gdyż powód kwoty tej od pozwanego wcześniej nie dochodził.

O kosztach procesu Sąd orzekł zaś na podstawie art.98§1 i 3 kpc w zw. z art.99 kpc w zw. z art. 100 zd. 1 kpc. Mając na uwadze, iż powód wygrał sprawę w 40% przegrywając ją w 60% każda ze stron powinna ponieść koszty procesu adekwatnie do zakresu przegranej. Strona powodowa poniosła koszty w wysokości 2.167 zł, w tym 250 zł tytułem opłaty od pozwu, 800 zł tytułem zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego, 500 zł tytułem zaliczki na poczet zwrotu kosztów stawiennictwa świadka, 600 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego dla pełnomocnika procesowego powoda w wysokości jednokrotnej stawki minimalnej, które Sąd ustalił na mocy § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. z 2013r. Nr 490), powiększone o opłatę skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

Strona pozwana poniosła wydatek w wysokości 600 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego w wysokości jednokrotnej stawki minimalnej, powiększonych o opłatę skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

Sąd, na wiosek pełnomocnika pozwanego, nie dokonał kompensacji wzajemnych kosztów, w związku z tym zasądził od pozwanego (...) SA w W. na rzecz powoda O. K. kwotę 866,80 zł tytułem kosztów procesu (2.167 zł x 40%), natomiast od powoda na rzecz pozwanego (...) SA w W. kwotę 370,20 zł tytułem kosztów procesu (617 zł x 60%).

W toku procesu Sąd przyznał biegłym sądowym wynagrodzenie oraz świadkowi zwrot kosztów tytułem stawiennictwa w sądzie w łącznej wysokości 3.483,63 zł. Strona powodowa uiściła zaliczkę w łącznej wysokości 1.300 zł. W związku z tym Sąd zgodnie z odpowiedzialnością za wynik procesu, w punkcie 5 wyroku nakazał ściągnąć od O. K. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku kwotę 1.310,18 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych (2.183,63 zł x 60%) oraz w pkt 6 wyroku nakazał ściągnąć od (...) SA w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku kwotę 873,45 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych (2.183,63 zł x 40%).

IC 176/15

Zarządzenia:

1. (...)
2. (...)
3. (...)